

DNEVNIŠKI UTRINKI

DREJC KARNIČAR

Zhangmu, 22. septembra 1993

No, pa smo spet v ušivem komunizmu! Komaj se ga znebiš doma, že te čaka rdeči okupator v sveti deželi - Tibetu. Pregled, kontrola, carina... gledajo nas, kot bi padli z neba. Na koncu koncev smo se še kar hitro spravili čez mejo v prvo kitajsko mestoce.

NYALAM, 24. SEPTEMBRA

Le dobro uro vožnje - pa smo prišli iz ubijalske scene Zhangmuja v to divjo pokrajino prijaznih ljudi. Čeprav so tukaj stvari drugačne, ima človek enak občutek kot pri nas, ko prideš iz mesta nekam ven, na deželo - pod hribe. Ljudje imajo drugačne oči, veš, da lahko zadihaš in da si del tega sveta za hip lahko tudi ti.

Pokrajina je v glavnem gola, neporaščena, sem in tja so le skromni grmički, trdovratne rože in bogati lišaji. Relief pa je ves čas razgiban: po dolinah se penijo vode, nad njimi pa se dvigajo večji ali manjši stožčasti ali grebenski vrhovi. Svet, ki vleče, da greš in ga spoznaš, da postaneš nomad belih cest, četudi le za kratek, prekratek čas.

»Usodni« ledenik in prvi del naše poti do platoja pod severno steno Šiše Pangme

AVTOMOBILSKA BAZA, 26. SEPTEMBRA

Ko sem včeraj zvečer nehal pisati, sem se s čisto glavo odplazil na griček in zaužil »Večer pod goro«, kot ga je že davno doživel in opisal v čudoviti pesmici jezerski župnik **Jože Vovk**. Hladna sapa, ki solzi oči in reže v telo, pogled na ožarjene oblake zahajajočega sonca - vse to rodi le eno lepo, tiho misel na dom. In ko se v molitvi in pesmi angelskega čaščenja zahvališ in priporočiš, si pomirjen in hkrati pripravljen na izziv naslednjih dni.

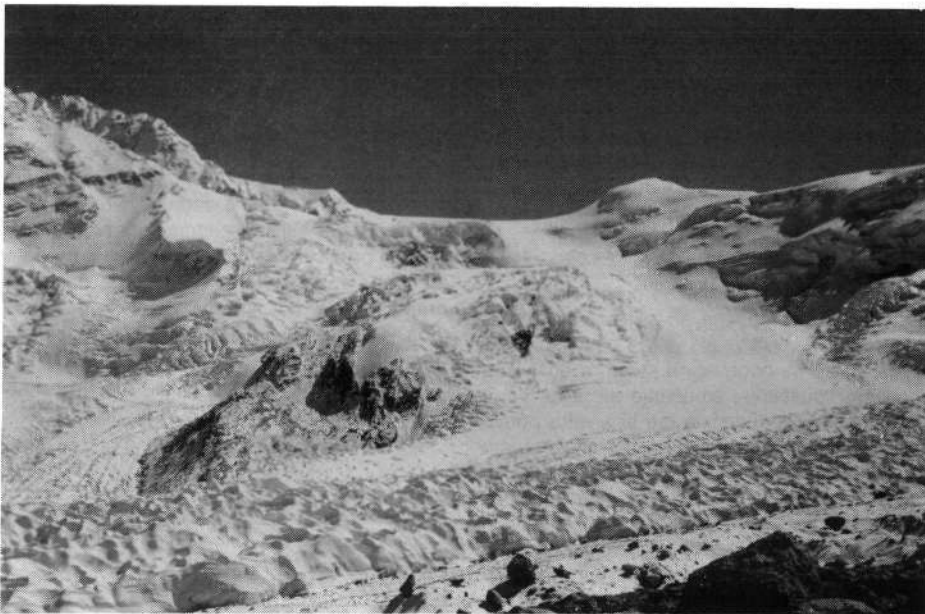
BAZA, 11. OKTOBRA

Zebe! Nog skoraj ne čutim več, namesto podplatov in prstov pa počasi premikam le še dve ledeni kocki. Veter je sila, ki z nami pometa po sedlu sem ter tja.

Veter in mraz, pa še ta skorjast sneg mi vse bolj razjeda psiho. Z Urbanom se že nekaj časa spogledujeva in iz oči mu berem, da misli isto kot jaz - nazaj!

Nazaj?! Zakaj dol in ne naprej gor, na vrh? Zanimivo: ampak od trenutka, ko sva z Matejem na sedlu snela z nahrbtnikov smuči in jih zapicila v sneg, sem pri sebi iskal le še razloge za to, da bi se obrnil.

Medtem ko gori na grebenu, pri Mateju, ki vztrajno napreduje, piha v sunkih, tukaj na sedlu še vedno vleče na vso moč in brez prestan-

ka. Urban se takoj odpravi naprej dol, sam pa se moram pripraviti še na smučanje. Malo me je strah, saj so mi ledeni kristalčki, obsijani z mesečino, že ob vzponu pognali nekaj strahu v kosti, da sem na konicah derez in s cepinom v roki močno pospešil, samo da bi bil čim prej iz te »čudovite« drsalnice.

S smučmi sem snel zaledenele »pse« in s čevljev protektorja, da sem lahko te gozdarje vsaj malo zategnil. Počasi, napet kot struna, sem v divjem vetru oddrsel proti pobočju, ki pelje proti ogromnemu platoju pod severno steno, kjer smo imeli šotor.

Ves čas moram paziti, da ne zapeljem v kak kupček napihanega snega, ki bi me zlahka vrgel iz ravnotežja - neke daleč spodaj pa vidim Urbana, kako previdno sestopa. Trdo je, vse bolj trdo, vmes pa se mešajo tudi že čudoviti nočni kristalčki. Kolikor se da se jim skušam izogniti, saj moja oprema še za v cel sneg ni dobra. Nekajkrat v smuku poševno s previdnim nastavkom robnikov kar spustim čez take zaplate in se potem ves podelan ustavljam. Vidim, da Urban že fotografira, zato se še posebej potrudim - a kaj, ko noge in pljuča ne dajo tistega, kar bi rad! Utrujen, pošteno zadihan in s trdimi nogami se po zadnjih pozerskih zavojih ustavim pri Urbanu, potem pa hitro smuknem v šotor pogledat in pogret dragocene prste.

Ob dveh popoldne je Matej poklical z vrha - bravo, ata! Ko tole pišem, je klical tudi Iztok: da zelo piha, da mu gre počasi, vendar rine in da je pustil smučmi sto metrov višje kot mi. Srečno!

Potem ko sva se včeraj bolj prebijala kot smučala z dvojke v dolino, sem veliko premišljeval o svoji odločitvi, da ne grem na vrh. Ali me je res tako zeblo ali pa sem bil mogoče samo premalo trmast in odločen. Kako bom na to gledal čez čas, kako jim bom to povedal doma, bodo razočarani, bom sam razočaran - sem morda že? Malo me tolaži palec, ki je še vedno zabuhel; malce mu je nerodno, pa je rdeč in verjetno se je odločil, da bo treba zamenjati noht. Seveda pa še pogumno čaka na strokovni pregled - in jaz tudi.

Zgodba mojih mrzlih nog in prstov je po svoje prav banalna in se vleče že od prvih ur našega naskoka na vrh. Takoj za depojem naša pot prečka zelo čudovit ledenik, tako da sem veliko fotografiral, pri čemer sem enkrat pozabil zapreti zadrgo na pokrovu nahrbtnika. Še zadnji potoček - hop, jaz sem čez, etui z mojimi očali pa naravnost v vodo! Brez premišljevanja skočim z obema nogama v vodo in še zadnji trenutek ujamem dragoceni tovor - očala z dioptrijo. Takoj sem zunaj, a že čutim, kako mi voda zaliva čevlje. Vendar si ne delam preveč skrbi. Preden si naložim smučmi, zlijem še vodo iz školjk, potem pa mirno nadaljujemo naš vzpon. Ves čas, ko si v prvem višinskem taboru kuhamo in pijemo, pa še potem med spanjem

Matej Kranjc med vzponom na višini približno 5900 metrov

Foto: Drejc Karničar

imam notranje čevlje lepo pri sebi v spalki, tako da so zjutraj prijetno topli in vlažni.

Zjutraj se za spremembo prvi zbašem iz šotora in počasi s težkim nahrbtnikom odracam po prvem platoju do naslednje strmine. Tokrat daleč pred kolegoma v svojem tempu lepo napredujem v hud breg, kjer sem zadnjič obračal. Na pse in srenace se v taki strmini ne gre povsem zanašati, tako da sem ves čas v pripravljenosti, da se morda ne bi mimogrede po hrbtu odpeljal nazaj na ravno. Ko dosežem plato, si končno lahko oddahnem, za nagrado pa me razveseli še katalonski šotorček, v katerem se brž prav udobno namestim.

Kot mala pečka je tale šotorček sredi sončnega, a vetrovnega dne. Malo sem popil in si postregel s hrano, predvsem pa sem si grel in masiral mrzle prste, vse dokler nista prišla še Urban in Matej. Skupaj smo nadaljevali po dolgočasnem platoju in si s sončnim zahodom postavili še drugi šotorček. V nemirnem šotoru tečejo še zadnje priprave: hrana, pijača, masiranje prstov; pogreti je treba čevlje, pripraviti nahrbtnik; kako uro je bilo dremanja, potem pa zopet obivanje, da smo končno lahko stopili ven, na hladno, v temno noč, polno zvezd in upanja.

BANGKOK, 24. OKTOBRA

Komaj čakam, da pride življenje tudi v zadnje vršičke mojih prstov, da bom zopet lahko tekkel, plezal, smučal, treniral, se sprehajal in norel po naših čudovitih hribih. Potem ko bo vse to in še vse drugo, kar me čaka doma, postalo vsakdan, bo v meni zopet začela rasti tista nepremagljiva želja, da grem in pogledam tja čez - čez novo obzorje.